

Fra Dostojevskijs notesbog til *De besatte*.

GROG & CAPSTAN

Peter Laugesen

Grog mødte Capstan på et kursus i skriftligt skaberi ved universitetet i Faxe, Missouri.

Læreren, den i visse kredse berygtede nuvelevforfatter Duck Donaldson, var igang med sidste uge af sit firemåneders kursus i indre monolog for amerikansk sydstatssheriff.

Chiquita Marguerita Capstan hørte den middelsvært beduggede professor mumle noget, der lød som "Gollywoof", men man kunne jo aldrig være sikker. Humphrey Grog, der sad skråt bag hende i det store auditorium, som kun var halvtomt på de to forreste rækker, gabende tomt på de 204 bageste, lod en papirkugle flyve ud af sin elegant behårede hånd. Den landede på bordet foran hende, og hun så, at der med krøllede bogstaver stod "Til Chiquita" på den.

Med let rystende hænder og vild længsel efter bare en enkelt pilser begyndte hun at folde den ud.

"THIS IS NOT WHAT YOU THINK IT IS", stod der, "THE LAST HIPPIE IS BALDING, DON'T EVER TELL!".

Nu vidste hun godt, at Humphrey Grog var fra Vejle, dansk som citronfromage, og selv var hun fra Hjørring, ikke mindre dansk som grønlangkål, men alligevel slog det hende, som sædvanlig, at her fra det solbrillede Iowa gik der ikke nogen direkte båd tilbage til Faxe, Danmark. I hvert fald ikke lige i dag. Så hun mente nok, hun kunne tillade sig at tage den med ro og nøje overveje sit svar, ikke

mindst fordi gamle Duck havde kastet sig ud i en rappende variant af forelæsningsstemaet, der tydede på, at han var ved at arbejde sig ud af den indre monolog og ind i næste semesters intensive tre måneders overlevelseskursus i strictly underground stream-of-unconsciousness.

Hans foredrag var en rallende nasal snorke, der kunne føre sin litterære stamtavle direkte tilbage til Donaldson's briller, der var, hvad de gav sig ud for at være på etiketten: NÆSEKLEMMER.

"Pust da for helvede, mand", skreg hun — idet hun glemte, at det nuvellingistiske monument af en mand på podiet ikke forstod et kvæk af hendes modersmål, men — og ikke for første gang — kom den ridderlige Humph hende til hjælp: "Blow, man, dammit, blow!" simultantolkede han hylende, og et kort øjeblik, et hidsigt sekund, kom der antydningen af et rovfuglelimt i Duck Donaldson's svømmende blik, som havde hans trætte gamle øjne et sted i en meget fjern horisont set noget... men det var kun en stakket stund.

I mellemtiden... måske samtidig... i en anden ikke alt for fjern afkrog af den globale landsby... gamle fru Grog står ved gadekæret og vifter med et brev. Grog selv — fatter — er sejlet ud i sin firmastede robåd på jagt efter den hvide karudse, der snart lidt for mange år har sat krydderi på hans og mange andre gæve søfolks tilværelse... Uhyret har engang bidt han i tærne, da han en tidlig morgen, hvor spindelvævene hang som juvelbesatte cykelhjul på alle buske, var vadet en meter ud i andemaden og netop havde dypet sin tand-børste...

— Fatter, råber hun... fatter, der er brev fra Humph...

Han svarer ikke, eller måske gør han, men svaret er uhørligt... Han har fået øje på den hvide karudse under en åkande et par meter borte og er kravlet op i bommen, hvorfra han forsøger at kaste bramsejlet ned... et kort øjeblik står det som en ølmave i den stive kuling fra sydvest, der kommer hvislende frem bag hjørnet ved mejeriet, så flækkes det med en ulmende knitren lodret ned i midten...

— Splitte mine bramsejl, mutter, råber han — jeg tror, bæstet er sluppet fra mig igen...

En lille klingende latter høres, og en stribe små bobler brister muntert ved randen af åkandebladet...

— Hvad sagde du, mutter, er der brev fra Humph...?

— Ja, fatter, han skal giftes i domkirken i Chicago... han har mødt en spansk prinsesse, der sælger måneskin for kærlighed i en speakeasy på femte gade hvor den krydser væggen... Kom hjem, kom hjem... det er juleaften, du skal huske at ringe til din gamle soldaterkammerat syvogfirs i Hjørring...

Lidt senere... Hjørring... Telefonen ringer... Ja, det er Capstan... Nej men godaw otteogtres... kan du huske da vi hældte lsd i præstens badekar... alle ret... en to tre... fyr... første chillumbatallion klar til at indtage kantinen... ha ha... Jo da, hun har det sgu godt... Man blir jo ikke yngre med alderen... næ men man er jo alligevel ikke så gammel som Jesus... Nå, det har I... og han skal giftes... ja det er jo det, jeg altid har sagt... det er over there det sner... fedt mand... jo, det har vi da... Det har vi da...

Næ, ikke noget særligt du... Det går sgu langsomt... Hun får et digt i Hvedekorn nummer fem næste år...

Næh, du Margrethe kom ikke hjem til jul...